

Sygnatura akt VI Ka 984/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 marca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk (spr.)

Sędziowie SSO Agata Gawron-Sambura

SSO Krzysztof Ficek

Protokolant Katarzyna Kajda

przy udziale

Prokuratora Prokuratury Okręgowej Andrzeja Zięby

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r.

sprawy **P. F.** syna A. i D.,

ur. (...) w R.

oskarżonego z art. 278§1 kk, art. 279§1 kk, art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 289§2 kk i art. 278§1 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk, art. 262§2 kk, art. 262§2 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 262§2 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 13§2 kk w zw. z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 19 marca 2014 r. sygnatura akt II K 586/11

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 439 § 1 pkt 9 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. uchyla zaskarżony wyrok częściowo w pkt. 3a, w zakresie czynu opisanego w pkt. XI części wstępnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk w związku z art. 45 § 1 kw umarza wobec oskarżonego postępowanie o czyn opisany w pkt. XI wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw, wobec przedawnienia karalności, a kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;
2. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 10a w ten sposób, że przyjmuje wysokość obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. w K. na kwotę 627,99 (sześćset dwadzieścia siedem 99/00) złotych;
3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
5. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 19 marca 2014 r. sygn. akt II K 718/12, rozpoznając sprawę P. F., po połączeniu do wspólnego rozpoznania spraw wniesionych odrębnie- czterech aktów oskarżenia (2 Ds 949/11, 3 Ds 1386/11, 3 Ds 22/12, 4 Ds. 117/12), stosując ciągłą nową numerację zarzutów orzekł, iż:

1. na mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. umarza postępowanie przeciwko oskarżonemu P. F. o czyny opisane wyżej w pkt. I, IV, V i VII, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.;

2. na mocy art. 5 § 1 pkt 4 i 9 k.p.w. umarza postępowanie przeciwko oskarżonemu o czyn opisany wyżej w pkt. XII, tj. wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.;

3. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia:

a. czynów opisanych wyżej w pkt. VIII i XI, tj. przestępstw z art. 278 § 1 k.k.,

b. czynu opisanego wyżej w pkt. X, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za ten ciąg przestępstw na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje go na jedną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XIII, tj. przestępstwa z art. 289 § 2 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

5. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia:

a. czynu opisanego wyżej w pkt. II, z tym, że przyjmuje, iż zabrał dwie maszyny do cyklinowania, dwie szlifierki kątowe, plecak oraz nożyce elektryczne o łącznej wartości 1 000 złotych, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.,

b. czynów opisanych wyżej w pkt. III, VI i IX, XXIX, XXX, LIV, LV, LIX, LX, LXIV, LXVII, XCIV, XCV, tj. przestępstw z art. 279 § 1 k.k.,

c. czynu opisanego wyżej w pkt. XIV, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

d. czynów opisanych wyżej w pkt. LXV, XCVI, tj. przestępstw z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

i za ten ciąg przestępstw na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje go na jedną karę 2 lat pozbawienia wolności;

6. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. C, tj. przestępstwa z art. 262 § 2 k.k. i za to na mocy art. 262 § 2 k.k. skazuje go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. 3-6 i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

8. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zalicza oskarżonemu pozbawienie wolności w sprawie:

a. od dnia 3 października 2011 r. do dnia 5 października 2011 r.,

b. od dnia 5 października 2011 r. do dnia 6 października 2011 r.,

c. od dnia 18 lipca 2011 r. do dnia 19 lipca 2011 r.,

d. od dnia 14 lutego 2012 r. do dnia 15 lutego 2012 r.,

e. w dniu 16 marca 2012 r.,

f. od dnia 17 kwietnia 2012 r. do dnia 18 kwietnia 2012 r.,

9. uniewinnia oskarżonego od zarzutów popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XV-XXVIII, XXXI-LIII, LVI-LVIII, LXI-LXIII, LXVI, LXVIII-XCIII, XCVII-XCIX i CI;

10. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia:

a. w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym wyżej w pkt. X poprzez zapłatę pokrzywdzonemu (...) Sp. z o. o. w K. kwoty 628,99 (sześćset dwadzieścia osiem złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy),

b. w całości szkód wyrządzonych przestępstwami opisanymi wyżej w pkt. III i IX poprzez zapłatę pokrzywdzonej B. M. kwoty 4 000 złotych i pokrzywdzonemu R. M. kwoty 500 złotych,

c. w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym wyżej w pkt. XXIX poprzez zapłatę pokrzywdzonemu J. M. (1) kwoty 450 złotych,

d. w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym wyżej w pkt. XXX poprzez zapłatę pokrzywdzonemu J. M. (2) kwoty 400 złotych,

e. w całości szkód wyrządzonych przestępstwami opisanymi wyżej w pkt. LIV i LV poprzez zapłatę pokrzywdzonemu G. P. kwoty 300 złotych,

f. w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym wyżej w pkt. LIX poprzez zapłatę pokrzywdzonemu M. W. kwoty 200 złotych,

g. w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym wyżej w pkt. LXIV poprzez zapłatę pokrzywdzonemu E. D. kwoty 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych,

h. w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym wyżej w pkt. LXVII poprzez zapłatę pokrzywdzonemu L. K. kwoty 312 złotych,

i. w całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym wyżej w pkt. C poprzez zapłatę pokrzywdzonemu B. R. kwoty 700 złotych

11. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrot oskarżonemu przedmiotów zapisanych pod pozycją 21/12 Księgi depozytów;

12. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. K. 1 764 złote + 405,72 tytułem VAT, łącznie 2 169,72 tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

13. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego P. F. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w części w punktach 3,4,5,6,7 oraz 8 i 10, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku polegającą na naruszeniu art. 4 kpk poprzez uwzględnienie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na jego korzyść, naruszeniu art. 5 § 2 kpk poprzez nie rozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, naruszeniu art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, błąd w ustaleniach faktycznych

polegający na przyjęciu że oskarżony dopuścił się popełnienie czynów, do których się nie przyznał, podczas, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia takich ustaleń, rażąco surowość kary wymierzonej oskarżonemu za czyny opisane w punkcie X i XI części wstępnej wyroku, do popełnienia, których przyznał się.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów opisanych w punkcie II, III, VI, VIII, IX, XIII, XIV, XXIX, XXX, LIV, LV, LIX, LX, LXIV, LXV, LXVII, XCIV, XCV, XCVI, C części wstępnej wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, odnośnie czynów opisanych w punkcie X i XI części wstępnej wyroku wniósł obrońca o wymierzenie kary pozbawienia wolności w najniższym wymiarze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, o czym przekonuje kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza uzasadnienia środka odwoławczego. Równocześnie jednak w części ze względu na zaistnienie już po dacie wydania wyroku negatywnej przesłanki procesowej w odniesieniu do jednego z zarzucanych oskarżonemu czynów, a tym samym bezwzględnej przyczyny odwoławczej w tym zakresie, konieczne stało się uchylenie wyroku w tej części i umorzenie postępowania.

Odnosząc się jednak do zarzutów środka odwoławczego wskazać trzeba, że zarzucony błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, taki błąd, wynika bądź z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Może, zatem być on wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenę dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach nieudowodnionych. Trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu (wyrok SN z dnia 24.03.1974 roku, sygn. II KR 355/74).

Z kolei przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14.12.2006 roku w sprawie III KK 415/06 OSNwSK 2006/1/2452).

Kolejnym wyszczególnionym w apelacji przepisem, którego obrazę zarzuca ten apelujący to art. 5 § 2 kpk - co do tego przypomnieć należy, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy powołanego przepisu, podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Naruszenia powołanych wyżej zasad nie tylko nie sposób dopatrzeć się analizując przebieg postępowania, zapadły wyrok oraz pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia, apelujący nie wskazał również dających się zaakceptować racji świadczących o przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez wnioskowanie nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, bądź też poczynienie ustaleń nie znajdujących odzwierciedlenia w treści przeprowadzonych dowodów.

Istotne jest również, że nierozbudowane uzasadnienie środka odwoławczego skupia się na zmianie przez oskarżonego przed Sądem wyjaśnień w stosunku do tych z postępowania przygotowawczego i żądaniu, aby go uniewinnić skoro oskarżony do winy się nie przyznaje, z pominięciem szczegółowo zaprezentowanej przez Sąd meriti argumentacji.

W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonego, w tym ich zmianę na etapie postępowania sądowego.

Oskarżony dosyć chaotycznie i w nieprzemyślany sposób próbował przekonywać, że był nakłaniany. W sumie nie wiadomo jednak przez kogo był nakłaniany i jak technicznie to przebiegało, bo przecież wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego, a raczej kilku postępowań, nadzorowanych przez różnych prokuratorów, czynności wykonywanych przez różnych policjantów, były stosunkowo obszerne i w zakresie czynów, których sprawstwo uznał Sąd, dokładne. Co więcej wielokrotnie oskarżony ujawnił okoliczności później potwierdzone przez pokrzywdzonych, o których śledczy nie mieli wiedzy, ale też relacjonował takie swoje zachowania, które potwierdziły min. protokoły z oględzin.

W wypadku czynu na szkodę I. B. pierwotne wyjaśnienia oskarżonego znajdowały wsparcie w zeznaniach tego pokrzywdzonego, właśnie protokoły oględzin miejsca, ale i zeznaniach świadka R.. Słusznie Sąd wytknął sprzeczność z zasadami logiki w twierdzeniu, jakoby elektronarzędzia były zapłatą za wykonaną pracę, bo nie sposób przyjąć, aby prowadzący określoną działalność pokrzywdzony wyzbywał się narzędzi pracy i to na rzecz oskarżonego, który nie doceniłby tych narzędzi, ale je spieniężył.

Oskarżony starał się wykazywać przed Sądem na niechęć siostry, a tym samym jej niewiarygodność, ale sposób składania zeznań przez świadka, emocjonalne podejście wobec sprawcy- rodzony brata, który pozbawił jej kolejnych dóbr, na które osobiście zapracowała, przekonuje o prawdziwości relacji świadka. Zwłaszcza w powiązaniu z zeznaniami innych pokrzywdzonych, również znających oskarżonego. Zeznania świadków, a równocześnie pokrzywdzonych G. co do sposobu wejścia do piwnicy, zabranych przedmiotów, odpowiadały wyjaśnieniom oskarżonego, nawet w kwestii odzieży i jej wykorzystywania przez oskarżonego. Wiedzę o tych zachowaniach miała i B. M., a wynikało to również z faktu, że wobec znanych pokrzywdzonych oskarżony niejednokrotnie do kradzieży się przyznawał. Przyznanie do kradzieży opisanej w punkcie IX wsparte zostało również dokumentami z lombardu. Co więcej oskarżony, który w istocie w okresie zarzucanych mu zachowań nie pracował, nie miał dochodów, oddawał do lombardu wiele wartościowych rzeczy. Wyjaśnienia, jakie oskarżony złożył na rozprawie, co do okoliczności dotyczących zaboru opisanego w punkcie XIII, już wobec faktu ujawnienia mandatu z daty zbliżonej do czynu, nieznacznie ją poprzedzającej, a nie sprzed kilku miesięcy, musiały zostać ocenione negatywnie. Co więcej okoliczności forsowane przed Sądem wykluczone zostały kategorycznie przez K. K., a przecież co do tego świadka oskarżony nie wskazywał na żadne okoliczności, które mogłyby skłaniać go do zeznawania nieprawdy i to o czasie znacznie poprzedzającym zabór.

Zaprzeczenie na rozprawie sprawstwu czynu XIV opierało się na tezie o złych policjantach, a przecież tak w wyjaśnieniach w toku przesłuchania, jak i eksperymentu procesowego, kiedy doprowadził do kiosku, do którego usiłował się włamać, opisał w sposób zbieżny nawet z zeznaniami agentki, jak chciał się dostać do wnętrza. W wypadku czynu XXX choć wszystkich szczegółów oskarżony nie prezentował, to jednak trafnie wskazał budynek, w którym mieściła się piwnica J. M. (2), jak i dosyć szczegółowy przedmiot kradzieży, a to walizkę podrózną. Podobnie rzecz miała się z czynami LIV i LV, gdzie również szcątkowo pamiętał zabrane przedmioty, ale i fakt sąsiedowania okradanych piwnic. Czyny LIX i LX były też charakterystyczne, znowu oskarżony okradł osobę najbliższą- siostrę i jej sąsiada, o czym sam wyjaśniał, podając sposób dokonania włamania w tym użycie narzędzia, jak to określał sekatora do zerwania czy też odcięcia kłódki oraz skobla, w wypadku siostry podając nawet, jak zdołał wynieść ciężkie przedmioty w wykorzystaniem wózka, który oddał.

Wyjątkowe powiązanie jest i między czynami LXIV i LXV (chronologicznie odwrotnie dokonane), z uwagi na tożsamość pokrzywdzonego, gdzie przytoczył w postępowaniu przygotowawczym, że ukradł radio (...), a do drugiej

piwnicy włamał się, ale nie ukradł nic, bo nie było w niej przedmiotu będącego w jego zainteresowaniu, co rozwinął tym, że interesował go min. sprzęt i elektronarzędzia.

Nie zawsze jednak, bo przyznawał przecież, że kradł również artykuły spożywcze, tak precyzując piwo W. i to ze wskazaniem ul. (...), co współgrało z czasem kradzieży z włamaniem na szkodę L. K.. Wreszcie włamania opisane w punktach XCIV, XCV i XCVI również identyfikował oskarżony nie tylko wedle położenia bloków, ale i wskazania, że chodziło o pomieszczenia sprzątaczek, a przedmiotem kradzieży stały się torebki damskie z zawartością. Podobnie też dało się skojarzyć wyjaśnienia oskarżonego z czynem na szkodę B. R..

Powyższe wskazuje, że apelacja obrońcy oskarżonego nie może być uwzględniona. Nie obraził Sąd meriti również zasady in dubio pro reo, wręcz bardzo szeroko ją w stosunku do oskarżonego stosując. W wypadku apelacji wniesionej wyłącznie na korzyść oskarżonego w istocie nie ma to znaczenia, ale zwrócić uwagę można np. na kradzieże z włamaniem, gdy przedmiotem zaboru były rowery marki G. i K., o jakich to zaborach wyjaśniał oskarżony, a które można było wiązać z nim również w oparciu o wyniki wizji i wskazywane miejsca czynów, czy usiłowania kradzieży z włamaniem przy ul. (...), również co do okradania grobów w relacjach oskarżonego znajdowały się informacje, które mogłyby kojarzyć go z innymi czynami, niż wyłącznie na szkodę R..

Rozstrzygnięcie Sądu meriti wskazujące na istnienie w tej mierze braku dowodów wskazuje, iż nie sposób orzeczeniu przypisywać dowolności, nadinterpretacji, czy celowego niczym nieuzasadnionego przypisania oskarżonemu dalszych zachowań.

Sąd Okręgowy dostrzegł jednocześnie, że wartość przedmiotów zaboru z punktu XI powoduje, iż postępowanie w tej części należało umorzyć.

Zgodnie z art. 119 § 1 kw za wykroczenie odpowiada kto kradnie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Od dnia 1 stycznia 2015 roku najniższe wynagrodzenie wynosi 1750 zł, a jego czwarta część 437,50 zł. Zatem przestępstwem z art. 278 § 1 kk jest czyn którego przedmiotem jest mienie wartości przekraczającej tę ostatnią kwotę. Przedmiotem zaboru oskarżonego w zakresie zachowania opisanego w punkcie XI były rzeczy o łącznej wartości 426 zł, co uzasadniało odpowiedzialność oskarżonego za popełnienie wykroczenia, którego karalność uległa jednak przedawnieniu.

Dlatego koniecznym stało się uchylene zaskarżonego wyrok częściowo w pkt. 3a (albowiem obejmuje on również skazanie za czyn VIII a w ppkt. b również X), w zakresie czynu opisanego w pkt. XI części wstępnej i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk w związku z art. 45 § 1 kw umorzenie wobec oskarżonego postępowania o czyn opisany w pkt. XI wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw, wobec przedawnienia karalności.

Dodatkowo Sąd odwoławczy skorygował w zakresie pkt. 10a wysokość obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) Sp. z o.o. w K. na kwotę 627,99 złotych, stanowiącą sumę wartości zabranych przez oskarżonego przedmiotów.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia o karze, tak w zakresie kar jednostkowych, jak i łącznej kary pozbawienia wolności nie sposób upatrywać w nich rażąco niewspółmiernej surowości. Każdorazowo kary jednostkowe, a wymierzane również za ciągi przestępstw, pozostają w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zwraca uwagę szczególnie wymiar kary za kradzieże z włamaniem i usiłowania dokonania takich, gdzie za 16 takich czynów Sąd skazał oskarżonego na karę ledwie 2 lat pozbawienia wolności. Oczywiście wartość zabranego mienia nie jest znaczna niemniej motywacja, niskie pobudki, atakowanie osób znanych, rodziny, niepoprawność, swoboda z jaką oskarżony naruszał porządek prawny, przekonują o potrzebie surowej represji, gdyż tylko taka może wobec oskarżonego spełnić swe cele wychowawcze, czego dowodem jest niewykorzystywanie przez niego stosowanych w innych sprawach środków probacyjnych w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy pomimo umorzenia postępowania o czyn z punktu XI nie widział okoliczności przemawiających za złagodzeniem kary wymierzonej pierwotnie za ciąg trzech przestępstw, a obecnie dwóch, biorąc pod uwagę, że umorzenie odnosiło się do czynu o najmniejszej kryminalnej karygodności.

Kara łączna wymierzona oskarżonemu należyce uwzględnia okoliczności podmiotowo- przedmiotowe popełnionych czynów, jakkolwiek wszystkie skierowane były przeciwko mieniu, jeden również skierowany na ograbienie grobu, niemniej w podobnej motywacji, to wielość zachowań, działanie przestępcze w trakcie prowadzonych poprzednich postępowań, nie mogą przekonywać o dalszym łagodzeniu kary. Istotą kary łącznej nie jest przecież darowanie, ani nagradzanie wielokrotnego przestępcy, ale racjonalizacja kary i taki cel wraz z ogólnie i szczególnie prewencyjnym kara łączna 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec P. F. spełni.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekła jak wyżej wskazano.